

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Disputatio Theologica De Poenitentia Infantum Qua
Occasione Oraculi, Joel. II, 16. ...**

**Chladni, Martin
Schroeder, Johann
Vitembergae, 1719**

VD18 11653507

§. XIX.

[urn:nbn:de:bsz:31-130424](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130424)

edita ad Baptismum ducuntur, ubi in Infantibus e contrario sufficit Baptismus, qui omnia necessaria perficit, et si sensuali quadam perceptione id non advertant aut adstantes, aut ipsi etiam Infantes. Oeconomia enim illa, quam Spiritus S. in tenellis cordibus suscipit, ex omnium Orthodoxorum confessione omnem oculorum & rationis sensum longissime fugit & fides nostra *verbo credere*, non vero *rationis dictamen* circa definiendum τὸ πῶς regenerationis *audire debet*. Job. III, 9. *seq.* Cum igitur idem velint alii, qui affirmativam tuentur & facile largiantur, *poenitentiam cum omnibus suis materialibus non dari in Infantibus*, quæ se exerunt in adultis, sufficit utrinque esse in confesso, quod Spiritus S. non modo per baptismum, quo infantes regenerantur & fide donantur, verum etiam post eum per verbum in iis operetur contritionem, sui quidem generis, eam tamen veram in aversione directa peccati consistentem, quam deinceps fiducialis inclinatio ad objectum salvificum excipit: ita ut integra nihilominus poenitentia sit, quæ in Infantibus quoque lactentibus a Spiritu S. producat, perinde ut placent Deo laudes ex ore tam tenello proficiscentes, neque frustra præceperit Joël, ut in congregationem publicam etiam deportentur Infantes, cum ipsi etiam partem ecclesiæ, eamque non profus postremam, conficiant.

§. XIX. Unum superest, quod vel tribus, ut ajunt, verbis expediemus. Sedere Calvinianis hunc errorem, certissimum est, quod fidem Infantum negant. Non est itaque, cur miremur, MARESIUM & plures alios poenitentiam quoque infantibus denegasse: Mireris vero eo magis, quomodo salva sua hypothese inter se digladiantur, & quod MARESIUS negat, ARETIUS affirmare non vereatur.

tur. Neuter vero ideo ab erronea sententia absolvi potest. Etsi enim ARETIVS in eo non male sentiat, quod credit, cadere poenitentiam in Infantes, atque sic re vera causam suam destituat (Si enim adsit poenitentia, quomodo-cunque etiam definiatur, qua fronte quæso negari possit adesse fidem?) male tamen concipit *formam poenitentia*, eamque in his tribus tanquam partibus integralibus reponit, *dolore de admissio peccato, emendandi proposito & spe venia* atque sic ad alterum extremum prolabitur, cum ea ad ipsam poenitentiam refert, quæ potius ex ipsa fluunt ac promanant, ut reliqua, quæ a veritate coelesti abludunt, taceamus. Habeant itaque illi sua seque mutuo impugnent! Constat illorum exemplo, quantum cespitet ratio, quando de operationibus Spiritus iudicium ferre audeat. Cui ob illam, quam in Infantibus quoque exhibet, ineffabilem Sapientiam, Laus, honor, & gloria sit in Secula Seculorum!

TANTVM.

Dogmata